

— skarżące twierdzą, że popełniono błąd w ustaleniach faktycznych, oczywisty błąd w ocenie i naruszono zasadę proporcjonalności ze względu na to, że nie wzięto należycie pod uwagę wszystkich istotnych okoliczności faktycznych ani nie zbadano właściwie dowodów przedstawionych przez grupę COMPANHIA PREVIDENTE w toku omawianego postępowania w sprawie ponownego rozpatrzenia grzywny ze względu na brak zdolności płatniczej, zgodnie z pkt 35 wytycznych, utrzymując w mocy grzywnę przekraczającą aktualne możliwości finansowe grupy COMPANHIA PREVIDENTE.

Skarżący wnoszą ponadto na podstawie art. 261 TFUE o obniżeniu ze względu na brak zdolności płatniczej grzywny nałożonej na SOCITREL, za którą COMPANHIA PREVIDENTE jest solidarnie odpowiedzialna.

(¹) Dz.U. 2006, C 210, s. 2.

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2013 r. — Fard i Sarkandi przeciwko Radzie

(Sprawa T-439/13)

(2013/C 367/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mohammad Moghaddami Fard (Teheran, Iran) i Ahmad Sarkandi (Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: M. Taher, solicitor, M. Lester, barrister, i S. Kentridge, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/270/WPZiB z dnia 6 czerwca 2013 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 156, s. 10) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 522/2013 z dnia 6 czerwca 2013 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 156, s. 3);

— obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez skarżących.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, iż zostało spełnione którekolwiek z kryteriów umieszczenia w wykazie w odniesieniu do obu skarżących, i że brak jest ważnej podstawy prawnej wskazania skarżących.

2) Zarzut drugi dotyczący tego, że Rada zmierzała do nałożenia na skarżących zakazu podróżowania bez właściwej podstawy prawnej.

3) Zarzut trzeci dotyczący tego, że Rada nie przedstawiła odpowiedniego ani wystarczającego uzasadnienia objęcia skarżących zakwestionowanymi środkami.

4) Zarzut czwarty dotyczący tego, że Rada nie zagwarantowała przysługującego skarżącym prawa do obrony i skutecznej kontroli sądowej.

5) Zarzut piąty dotyczący tego, że decyzja Rady o wskazaniu skarżących naruszyła w sposób nieuzasadniony lub nieproporcjonalny przysługujące skarżącym prawa podstawowe, w tym prawo do ochrony własności, życia rodzinnego, działalności zawodowej i dobrego imienia.

Odwołanie wniesione w dniu 20 września 2013 r. przez AN od wyroku wydanego w dniu 11 lipca 2013 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-111/10 AN przeciwko Komisji

(Sprawa T-512/13 P)

(2013/C 367/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: AN (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci É. Boigelot i R. Murru)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

— uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 11 lipca 2013 r. w sprawie F-111/10 AN przeciwko Komisji Europejskiej;

— przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd do spraw Służby Publicznej;

— obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania w pierwszej instancji i postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia podczas dokonanego przez SSP badania podniesionego w pierwszej instancji zarzutu odnoszącego się do uchybień w dochodzeniu skierowanym wobec wnoszącego odwołanie, gdyż uzasadnienie przedstawione przez SSP w pkt 95 i 96 zaskarżonego wyroku jest błędne lub co najmniej niewystarczające i niekompletne.

- 2) Zarzut drugi dotyczący przeinaczenia przez SSP okoliczności faktycznych i dowodów, zarówno gdy SSP stwierdził, że wnoszący odwołanie korzystał z ochrony przewidzianej w art. 22a ust. 3 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, jak i gdy SSP stwierdził, że wnoszący odwołanie nie dostarczył jakiegokolwiek wskazówki, iż dochodzenie administracyjne skierowane przeciwko niemu stanowiło zakamuflowane represje (w odniesieniu do pkt 87, 88 i 94 zaskarżonego wyroku).

Skarga wniesiona w dniu 30 września 2013 r. — Kenzo przeciwko OHIM — Tsujimoto (KENZO ESTATE)

(Sprawa T-528/13)

(2013/C 367/56)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kenzo (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Rancaglia, G. Lazzeretti, F. Rossi i N. Parrotta)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrzny (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Kenzo Tsujimoto (Osaka, Japonia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dopuszcza ona międzynarodową rejestrację nr 1016724 dotyczącą ochrony w Unii Europejskiej znaku towarowego „Kenzo Estate” dla oleju z oliwek (do celów spożywczych); oleju z pestek winogron (do celów spożywczych); jadalnych olejów i tłuszczu; rodzynek; konserwowanych warzyw i owoców; mrożonych warzyw; mrożonych owoców; surowych roślin strączkowych; konserwowanych produktów mięsnych; konserwowanych owoców morza z klasy 29; ciast, chleba i bułek, octu winnego, oleju do sałatek, ulepszczy smaku (innych niż przyprawy), przypraw, kanapek, pizz, hot dogów (kanapek), suflętów mięsnych i ravioli z klasy 30 i winogron (świeżych), oliwek (świeżych,) owoców (świeżych), warzyw (świeżych), nasion i cebulek z klasy 31;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą;
- obciążenie Kenzo Tsujimoto kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „KENZO ESTATE” dla towarów i usług z klas 29, 30, 31, 35, 41 i 43 — międzynarodowa rejestracja nr W 1 016 724

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: wspólnotowy znak towarowy „KENZO” dla towarów z klas 3, 18 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: częściowe oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2013 r. — Vakoma przeciwko OHIM — VACOM (VAKOMA)

(Sprawa T-535/13)

(2013/C 367/57)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vakoma GmbH (Magdeburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. Kазzer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: VACOM Vakuum Komponenten & Messtechnik GmbH (Jena, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- W ramach stwierdzenia nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 1 sierpnia 2013 r. w sprawie R 0908/2012-1, doręczonej w dniu 6 sierpnia 2013 r., jak również stwierdzenia nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 12 marca 2012 r., oddalenie sprzeciwu nr B1 833 915 jako bezzasadnego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.